

Казки про родину

Калинова сопілка

Калинова сопілка

Був собі дід да баба. У діда дочка, і в баби дочка. От і пішли вони в гай по ягоди. Так дідова збирає да й збира, да й назбирала повну миску, а бабина візьме ягідку, то і з'їсть. От і каже дідова:

— Ходімо, сестро, додому, поділимось.

От ідуть да йдуть шляхом, а бабина говорить:

— Ляжмо, сестро, відпочиньмо.

Полягали, дідова, втомившись, заснула, а бабина взяла ніж да й устромила їй у серце, да викопала ямку, да й поховала її. А сама пішла додому да й каже:

— Дивіться, скільки я ягід назбирала. А дід і пита:

— Де ж ти мою дочку діла?

— Іде ззаду.

Коли ж ідуть чумаки да й кажуть:

— Станьмо, братця, от тут одпочинем.

Да й стали. Глянуть — над шляхом могила, а на могилі така гарна калина виросла! Вони вирізали з тієї калини сопілку, да й став один чумак грає, а сопілка говорить:

Ой помалу-малу, чумаченьку, грай, Да не врази мого ти серденька вкрай! Мене сестриця з світу згубила — Ніж у серденько да й устромила.

А другі кажуть:

— Щось воно, братця, значить, що калинова сопілка так промовляє.

От прийшли вони в село да й натрапили якраз на того діда:

— Пусти нас, діду, переночувать, ми тобі скажемо пригоду.

Він їх і пустив. Тільки вони увійшли у хату, зараз один сів на лаві, а другий став біля його да й каже:

— А ну, брате, вийми сопілку да заграй!

Той вийняв. Сопілка і говорить:

Ой помалу малу, чумаченьку, грай, Да не врази мого ти серденька вкрай! Мене сестриця з світу згубила — Ніж у серденько да й устромила.

Тоді дід каже:

— Що воно за сопілка, що вона так гарно грає, що аж мені плакати хочеться! А ке, я заграю!

Він йому й дав. А та сопілка говорить:

Ой помалу-малу, мій таточку, грай, Да не врази мого ти серденька вкрай! Мене сестриця з світу згубила — Ніж у серденько да й устромила.

А баба, сидя на печі:

— А ке, лиш сюди, старий, і я заграю!

Він їй подав, вона стала грать,— сопілка й говорить:

Ой помалу-малу, матусеньку, грай, Да не врази мого ти серденька вкрай! Мене сестриця з світу згубила — Ніж у серденько да й устромила.

А бабина дочка сиділа на печі у самому куточку. І злякалась, що дізнаються. А дід і каже:

— А подай їй, щоб заграла!

От вона взяла, аж сопілка й їй одказує:

Ой помалу-малу, душогубко, грай, Да не врази мого ти серденька вкрай! Ти ж мене, сестро, з світу згубила — Ніж у серденько да й устромила!

Тоді-то вже всі дізналися, що воно є. По дідовій дочці обід поставили, а бабину прив'язали до кінського хвоста да й рознесли по полю.